

Een conspiracy van eigen bodem

Wie alert is en wat onderzoek doet, ontdekt al snel dat datgene wat over onze aardse geschiedenis verteld wordt van onwaarheden aan elkaar vast hangt. Er is gelogen over tal van zaken en dat gaat ver... Zeer ver... Zo zijn er theorieën dat kathedralen waarschijnlijk vanuit een ander oogpunt gebouwd zijn en vernoemd zijn naar kathoden, omdat ze functioneerden als generatoren van een frequentie of energie. Ook komt uit oude optekeningen naar voren dat uitbraken van een pandemie, zoals de pest in het verleden, lang zouden zijn blijven voortbestaan omdat artsen zelf bijdroegen aan de pestverspreiding in ruil voor geld. Complot na complot ontvouwt zich. En Nederland blijft daar allerminst in achter, zo ontdekt freelance journalist Demi H. Quins...

TEKST: DEMI H. QUINS

De factcheckers van tegenwoordig zijn te vergelijken met dat wat de kerk vele eeuwen deed en dat was iedereen de mond snoeren die wat te vertellen had. Boekverbrandingen zijn van alle tijden en wie ziet wat er momenteel gebeurt, kan dat beamen, we noemen het momenteel: censuur. De mensheid is daardoor steeds geïndoctrineerd met een narratief dat niet matcht met de realiteit. Wist je bijvoorbeeld dat allerlei grotschilderingen van zogenaamd primitieve mensen, met beeltenissen van hen die met speren op dieren jaagden, na 1887 op miraculeuze wijze en schijnbaar spontaan ineens massaal werden ontdekt? En dat dergelijke locaties veelal in handen zijn of waren van bekende bankiers? Inmiddels wordt niet meer onder stoelen of banken gestoken dat het simpelweg archeologische themaparken zijn; de Grotte Chauvet, vlak bij het Franse Vallon-Pont-d'Arc, is zelfs geheel door kunstenaars vervaardigd! *Fake News* is van alle tijden en altijd op netvliezen geprojecteerd met beeld of tekst. Wat te denken van beschavingen zoals die van Tartaria, Atlantis en Lemurië? Het klinkt vaak allemaal zo ver weg en zo lang geleden, zo mythisch en legendarisch. Daardoor kan makkelijk vergeten worden dat wij Nederlanders óók een conspiracy of samenzwering c.q. complot hebben, die te maken heeft met een stuk geschiedenis dat bewust is uitgedumd...

Gedonder in Zeeland

Het verhaal begint met een enorm noodweer op 4 januari 1647 op het strand van Walcheren. Het regende, bliksemde en woeste golven kletterden tegen de duinen. Complexe stukken werden uit de kustbescherming geslagen. Toen men de volgende dag de schade ging opnemen, werd een groep Domburgers geconfronteerd met een verrassing. Overal lagen altaarstukken met beeltenissen van goden, vergezeld van Latijnse opschriften. Sommige namen waren bekend, zoals Neptunus, andere namen waren onbekend. Eén van de namen die bij niemand een bel deed rinkelen was die van *Nehalennia*. Het betrof een naam die toebehoorde aan een godin die was weergegeven als een soort bruid. Het bleef niet bij dit soort bewijzen die verwezen naar deze godin, want in 1705 en 1706 werden opnieuw vreemde vloerstenen, sculpturen en penningen gevonden. Eén en ander verwees allemaal naar een aan deze godin gewijde tempel die langs de Zeeuwse kust had gestaan. Daarna werden in 1749 en 1817 begraafplaatsen ontdekt en toen kwam opnieuw de naam *Nehalennia* naar voren. In de pers werd haastig gemeld dat ze de moeder van Jezus was en dat eerdere predikanten haar simpelweg anders hadden genoemd. Allerlei stenen plakken en kleine altaartjes die naar deze godin verwezen werden opgeslagen in een kerk die op 10 oktober 1848 verwoest werd. Een overgebleven deel van de vondsten werd vernietigd toen in 1940 een Middelburgse kerk werd gebombardeerd. *Bye bye, geschiedenis!* Al bleef er nog wel iets bewaard.

Legende?

Een manier om oude geschiedenis weg te werken, blijft het *downgraden* of *degraderen* van oude verhalen door ze om te vormen tot een legende. Dat lot viel ook go-

‘Het verhaal begint met een enorm noodweer op 4 januari 1647 op het strand van Walcheren’

‘In de pers werd haastig gemeld dat ze de moeder van Jezus was en dat eerdere predikanten haar simpelweg anders hadden genoemd’

din Nehalennia ten deel. Verteld werd dat deze godin in kleine kapelletjes was vereerd en dat dit een Zeeuwse, plaatselijke aangelegenheid was geweest. Moeilijke vragen hoefden daarom niet beantwoord te worden. Godin Nehalennia was klaarblijkelijk vereerd door heidenen, die haar in het maanlicht aanriepen, lang geleden... Heel lang geleden! Ze dateerde uit een tijd waarin mensen nog boodschappen in de sterren lazen en zeevaarders met hun schuiten op de Schelde voeren. Allen vroegen bescherming en genezing aan de godin, die ook bij boomvereerders en landbouwers geliefd was. Domme mensen waren het. Zij die niet beter wisten en het christendom niet kenden. Van die idioten die in witte jurken liepen en beelden maakten van goden, die later kapotgemaakt waren door kerstenaars. En deze kerstenaars brachten de waarheid, schonken al deze beuzelaars beschaving zodat ze het licht van Christus leerden kennen en afscheid konden nemen van hun duivelse godin die in een zwavelsfeer leefde, ergens in de hel. De legende werd verstoord toen het in 1970 weer raak was en een visser allerlei kalkplakken opviste met daarop de naam van de godin. Honderden altaren kwamen toen boven water, vaak nog puntgaaf, omdat ze in klei ingebed de tand des tijds hadden doorstaan. Steeds was daarop die godin zichtbaar, soms vergezeld van helpsters, andere keren zelfs voorzien van engelen. Al gauw werd duidelijk dat er meerdere tempels hadden bestaan waarin deze godin vereerd was en dat ze toch niet zo marginaal was als gedacht, maar behoord had tot een serieuze cultus van voorouders.

Geen bescherming

Verwacht zou kunnen worden dat vooral de vindplaats waar zoveel erfgoed werd gevonden goed onderzocht en afgeschermd zou worden, maar het tegendeel was het geval. De *Stichting Behoud Onderwaterschatten Zeeland* deed in 1986 een poging om de archeologisch zo interessante plek te beschermen, maar kreeg geen voet aan de grond. Vissers die toevallig een votiefsteen in hun netten troffen, verkochten deze aan musea. Schatzoekers begonnen bijzonderheden op te duiken en dit soort antiquiteiten worden nog steeds op websites als *Ebay*

verhandeld. Het schaarse onderzoek naar nog onontdekte bodemschatten, bleek vooral te rusten op de schouders van hen die zich door persoonlijke bevoegenheid daartoe aangetrokken voelden. Daarin waren met name gewone burgers actief die door het Nehalennia-virus waren gegrepen. In 2006 werd gemeld dat een team van Belgische duikers de moed nog niet had opgegeven. Vanuit Belgisch Limburg, zo'n tweehonderd kilometer bij de Oosterschelde vandaan, reisden ze steeds naar Zeeland om met een duikteam dit oude erfgoed veilig te stellen. Kerkvaders en machthebbers zagen de godin het liefst verdwijnen en dus werd geïnteresseerden opnieuw maar wat op de mouw gespeld. Het was een herhaling van het oude verhaal dat ging over een lokale afgodin die geloften inlostte en dan nadien bedankt werd door een stenen plak met daarop haar beeltenis en naam in het water te werpen. En velen zijn dat blijven geloven en praten dat maar wat na. Zonder uitgebreid onderzoek te hebben gedaan, wordt nog steeds beweerd dat het hier vooral een Zeeuwse godin betrof. Maar... *dat is helemaal niet waar!*

Nagebouwde tempel van Nehalennia op Colijnsplaat

Meer vondsten

Veel bronnen melden nog steeds dat Nehalennia een soort heidense oermoeder van Zeeland was. Geheel ten onrechte, want vondsten kwamen ook boven in Katwijk aan Zee en in Noordwijk. Ook bij de ruïne van het Huis ten Britten, die tussen de 15e en 17e eeuw soms zichtbaar was in de zee, zijn Nehalennia-reliëfs gevonden. In het Noord-Hollandse Oosthuizen werd in oktober 1911 een merkwaardig bronzen beeld gevonden in een sloot, waarvan men concludeerde dat het Nehalennia voorstelde. In Vechten, in de provincie Utrecht, is een altaar gevonden dat door schippers uit het Belgische Tongeren geschonken was aan de godin. Halsstarrig werd echter in perspublicaties volgehouden dat Nehalennia echt Zeeuws was, terwijl in oktober 1872 bleek dat ook in het Noord-Hollandse Kasteel Ipenstein te Ipendam een zuilvormig reliëf was ontdekt waarop Nehalennia was weergegeven, zittend op de voor haar typerende troon, met een mand vol vruchten op schoot en een hondje aan haar zijde. Kasteel Ipenstein beschikte ook over een grauwe arduinsteen met een beeltenis van deze godin, die volgens optekeningen in 1622 was gevonden tijdens de drooglegging van de Purmer. Oudheidkundigen bleven overigens volhouden dat dit allemaal niet waar kon zijn, omdat Nehalennia alleen gekend was geweest in Zeeland. Uit mijn onderzoek is duidelijk geworden dat dit soort vermeende deskundigen degenen zijn geweest die desinformatie verspreid hebben. Waarom ze dat hebben gedaan laat zich raden. Geldelijke vergoedingen kunnen een grote drijfveer zijn geweest, maar toch is er meer aan de hand...

Vondsten buiten Nederland

Ook buiten Nederland was van alles gevonden, onder andere in Brussel. Reliëfplakken ten gunste van Nehalennia en andere naar haar verwijzende artefacten werden gevonden in de Vogezen, opgegraven in onder andere het Duitse Pesch, Deutz en Keulen. Ook richting Luxemburg en in de omgeving van Trier waren sporen gevonden van de godin, men stuitte daar namelijk op marmeren beelden die er hetzelfde uitzagen als in Rhenen en Nijmegen gevonden sculpturen van Nehalennia. In het Juragebergte werd nabij de Zwitserse grens een bronzen beeld gevonden. Op een mozaïek in het Franse Nîmes stond de godin eveneens weergegeven en ik heb daar ook een oude aan haar gewijde tempel ontdekt. De Franse bodem bleek vol te liggen met beeltenissen van deze godin en ik stuitte op allerlei beschrijvingen van tempels waarin de godin vereerd was, die gevestigd waren door het hele land. Kleine bas-reliëfs werden aangetroffen in de ruïnes van het bos van Fremifontaine, beelden gevonden in Sommerécourt, een reliëf en inscripties in Grand, kleine zandstenen beeldjes in Escles en beelden van Nehalennia werden tevens aangetroffen in de ruïnes van de Église Saint-Marcel in Parijs. Nehalennia was zeer geliefd in Frankrijk en zelfs in het verleden in iedere straat van Bordeaux afgebeeld. Talloze sporen in Frankrijk verwijzen naar de godin, teveel om in dit artikel op te noemen. De verering van de godin wortelde duidelijk veel dieper in de Europese geschiedenis

Nehalennia in het tempelhuis van Archeon

‘Kerkvaders en machthebbers zagen de godin het liefst verdwijnen’

dan men dacht óf wilde denken. Toen ik eenmaal op dat spoor zat, besloot ik dat nog uitgebreider te onderzoeken. En ja, in Frankrijk trof ik haar ook in de Pyreneeën aan en zo ontdekte ik lijnen die naar Italië, Zwitserland, Denemarken, Zweden en Engeland liepen... Ik vond overal in Europa tekens van gelovigen die deze godin vereerd hebben. En toen ik verder zocht, vond ik haar ook buiten Europa, onder andere bij de Indianen, maar eveneens in Aziatische landen en in Afrika!

Beknot of doodgezwegen

In Nederland werd koppig vastgehouden aan het idee dat Nehalennia een echte Zeeuwse godin was en kostbare onderzoekstijd ging verloren door oeverloos gedebatteer met een bijzonder krachtige tunnelvisie vol vooringenomenheid. Mijn tenen kromden zich bij het lezen van verschillende verslagleggingen uit de oude tijd. Je moest indertijd wel heel sterk in je schoenen staan om een veronderstelling over de godin of haar herkomst te durven opperen! Ik ontdekte dat ik niet de enige was die me daaraan ergerde. In 1873 gaf P.H. Witkamp een sneer naar geschiedkundigen die bevonden vasthouden aan het idee dat Nehalennia een bijzondere Walcherse godin was, terwijl er op allerlei andere locaties ook vondsten waren gedaan. Zijn publicatie daarover werd genegeerd. Johan de Wal schreef in 1846 over een metalen beeldje dat in de Hunnerberg in Nijmegen was gevonden en relateerde het aan Nehalennia, maar zijn bevindingen werden gebagatelliseerd, terwijl ze conform mijn onderzoek zeer

‘Op Walcheren zouden tal van amuletten van Nehalennia gevonden zijn. Waarom staan die nergens tentoongesteld?’

juist waren. In de 18e eeuw verenigden zich vijf Parijse uitgevers en ze publiceerden in 1737 een 2500 pagina's tellend boek dat gevuld was met informatie over oude paganistische religies. In de tekst staat vermeld dat de Duitse archeoloog Keyßler (1693-1743), lid van de *Royal Society of London*, zeer veel kennis had gedeeld over deze godin. Keyßler had in 1717 zelfs een proefschrift over de godin gepubliceerd. De uitgevers ontdekten dat de Franse geleerde Bernard de Montfaucon (1651-1741), die ook indertijd over dit oude erfgoed schreef, deze godin echter slechts in een bijlage had genoemd en alle bekende informatie bewust had ingekort tot een zeer beknopte tekst. De Parijse uitgevers maakten ook melding van zeventig inscripties die waren ontdekt en nooit in de openbaarheid waren verschenen en van extra informatie die eveneens het publiek niet had bereikt. Het gaf blijk van een trend die geleerden bleven voortzetten.

Aangepast, verminkt & belasterd

Uit dat wat ik bestudeerde, komt naar voren dat tekeningen die gemaakt waren naar aanleiding van gevonden altaren bewust zijn aangepast door graveurs en soms verminkt, waardoor belangrijke details over de godin buiten beeld zijn gehouden. Ik ontdekte ook dat veel beschrijvingen van altaren niet bleken te kloppen en dat veel van de vroeger gevonden altaren op miraculeuze wijze verdwenen waren. Verschillende aantekeningen gaan over publicaties die nooit het daglicht hadden gezien. Een voorbeeld daarvan is een relaas over twee hoogleraren, die respectievelijk in 1802 en 1822 voornemens waren meer informatie te publiceren over Nehalennia en de in 1647 gedane vondsten. Deze werken werden niet uitgegeven. Dr L.J.F. Janssen, conservator van het *Rijksmuseum van Oudheden* in Leiden, voelde zich twee eeuwen nadien gedwongen om toch iets te doen met deze aantekeningen, toen hij ze in bezit kreeg. Hij had eveneens tekeningen onder ogen gekregen van vondsten uit 1737, 1738, 1739 en 1745 waarover nooit met ook maar één woord was gerept. Het kreeg nauwelijks aandacht en mensen waren

dit voorouderlijk erfgoed toen al grotendeels vergeten. De Franse onderzoeker Camille Jullian stelde in 1901 dat hij ervan overtuigd was dat de naam Nehalennia niet Germaans en zelfs niet Gallisch was en hij achtte het waarschijnlijk dat de godin al bekend was in voor-Keltische tijden. Maar niemand luisterde. Amateurhistoricus Robert Graves (1895-1985) waagde zich in 1948 aan het schrijven van een essay, dat hij *The White Goddess* noemde. Hij beschrijft daarin dat er in heel Europa een witte godin werd vereerd, die te herleiden was aan mythen van Wales en Engeland. Direct lag hij onder vuur. Hij werd een domme misleider genoemd, neerbuigend afgeschilderd als 'de ontwerper van deze godin' en zijn hele privéleven werd door de mangel gehaald, hetgeen zijn bijzondere bevindingen naar de achtergrond drukte.

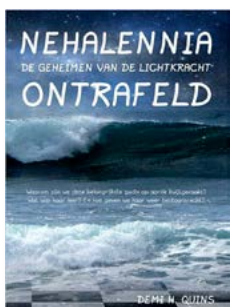
Verboden en verborgen verering

Tijdens mijn research naar Nehalennia stuitte ik op irritante beschrijvingen van wetenschappers die nauwelijks wetenschap bedreven, maar vanwege hun statuut geloofd werden, terwijl ze totaal niet kloppende informatie deelden. In de westerse wereld heeft het er alle schijn van dat er iets gaande was dat we kunnen beschouwen als een Nehalennia-conspiracy. Wie oprecht schrijft over Nehalennia schopt automatisch tegen kerkelijke heilige huisjes aan en daarin zit 'm ook een aanwijzing, want door de inzet van het christendom is de cultus rondom deze voorouderlijke godin compleet vernietigd. Het is een geschiedenis die nadrukkelijk in beeld brengt wat kerstenaars allemaal geflikt hebben, die onder andere heidense voorouders voor ketters versleten en ze meedogenloos op brandstapels smeten. De samenzwering waarin Nehalennia's bestaan wordt onderdrukt, is al eeuwenlang gaande en wordt tot op de dag van vandaag voortgezet. Uit vondsten en oude publicaties is iets af te lezen over wat er in de geschiedenis gebeurd is en dat gaat verder dan geschiedvervalsing en verminkte beelden. Uit deze geschiedenis wordt onder andere duidelijk dat in de Middeleeuwen in Orléans, gelegen in Midden-Frankrijk, een

gnostieke cultus actief was die Nehalennia vereerde. Deze gnostici kwamen samen in de groeven van Saint-Vincent, in kelders in de wijk Châtelet en in de kathedraal van Sainte-Croix. Ze deden zich voor als volgelingen van de Roomse eredienst, maar vereerden Nehalennia. In het Musée d'Orléans bevond zich in 1827 een beschadigd antiek beeld dat gevonden was in de fundamenten van de eerste omheining van de stad. Het bleek verborgen te hebben gelegen tussen twee muren, tegenover de bisschopsdeur ten noorden van de kathedraal van Sainte-Croix. Een gerenommeerde antiquair van Orléans vond het een interessant overblijfsel en constateerde dat het een weergave van Nehalennia betrof. Steeds zijn beelden, votiefstenen en huisaltaren verborgen door zulke gelovigen. Ze zijn haast overal ter wereld gevonden en de voornaamste reden daarvan is dat volgelingen van deze cultus duidelijk een verbod kregen opgelegd op het vereren van deze godin. Rituelen bleven echter wel bewaard, zoals bij de Mont-Hélanus in het dunst bevolkte Franse departement Lozère. Nabij deze van origine aan Nehalennia gewijde berg, werden zij en haar partner twee eeuwen geleden nog vereerd.

Weggemoffelde bewijsstukken

Er is van alles gewist van deze oude cultus. Zo melden bronnen dat er handel werd gedreven met munten waarop Nehalennia stond afgebeeld met het opschrift 'Dea Nehalennia' (Dea = godin). Waar zijn deze munten gebleven? Op Walcheren zouden tal van amuletten van Nehalennia gevonden zijn. Maar waarom staan die nergens tentoongesteld? En wie heeft ze in bezit? Dieven zouden tekeningen van Nehalennia-stenen die zich in Kasteel Westhove te Oostkapelle bevonden gestolen hebben. Maar wie waren die dieven? En waarom hadden die zo'n interesse in tekeningen die gemaakt waren van een plaatselijke afgodin? Het kwam sommige mensen wel erg goed uit dat dit soort voorvallen plaatsvonden. De in 1786 geboren Huibert Martin Kesteloo, een koster uit Domburg, speelt een wat dubieuze rol in de verdwijning van bewijsstukken. In 1809 waren allerlei in Domburg gevonden Nehalennia-monumenten aan de Nederlandse koning geschonken. De artefacten verlieten Domburg echter niet, maar het koningshuis had wél de opdracht gegeven om de vondsten aan het oog van het publiek te onttrekken. Slechts één altaar stond nog opgesteld in de kerk en daar waar in Nederland vermeld wordt dat dit vernietigd werd na de kerkbrand in 1848, staat in een uitgave van de

Demi H. Quins is auteur van het boek *Nehalennia; De Geheimen van de Lichtkracht Onttrafeld*, een groot formaat boek van 615 pagina's – ISBN: 9403608609. De Engelstalige versie van dit boek is verschenen onder de titel: *The White Goddess of Truth*.

Franse *Académie des Inscriptions et Belles-Lettres* te lezen dat veel fragmenten van dat mooiste en grootste altaar niet aangetast waren na de ramp in de kerk, maar dat ze gestolen werden uit Middelburg en dat wordt aangenomen dat ze daarna ergens in Amerika zijn beland. Waren ze verhandeld door de koster?

Van de daken schreeuwen

Ik heb veel ontdekt over ons voorouderlijk erfgoed en over de conspiracy die daarachter schuilgaat. Kort samengevat zijn volgelingen van Nehalennia vermoord, beeltenissen van de godin achtergehouden of vernietigd, is er allerlei informatie over haar op schrift verdraaid of ingekort, werd er censuur toegepast op berichtgevingen, blijkt er nauwelijks sprake te zijn geweest van een uitwisseling van informatie met andere landen, is er slordig omgesprongen met het erfgoed dat voorouders ons nalieten en wordt er in schoolboeken nog steeds gezwegen over Nehalennia. Belangrijker is vooral de vraag waarom het erfgoed van Nehalennia nooit is gepromoot. Het ligt nog steeds moeilijk om informatie hieromtrent te openbaren, want men doet er ook nu nog alles aan om Nehalennia als een onbelangrijk en legende-achtig stuk geschiedenis te beschouwen. Ook ik word op internet gecensureerd, waardoor online alleen nog de minder toegankelijke kanalen overblijven om deze kennis te verspreiden.

Nehalennia... ik zou haar naam wel van de daken willen schreeuwen.

Ze behoort tot zo'n belangrijk stuk aards erfgoed dat antwoorden geeft op het vraagstuk waarom duister en licht zich momenteel zo nadrukkelijk van elkaar beginnen te onderscheiden. Ik ben er ook heilig van overtuigd dat ze in de toekomst weer een rol gaat spelen in de levens van velen. Als onderzoeker heeft de religie rondom Nehalennia me erg geraakt. Ik verdiep me nog steeds in haar, blijf haar sporen volgen en besteed daar dagelijks veel aandacht aan. Ik vereer haar op manieren zoals dat in het verleden ook gebeurde en heb haar kracht leren kennen. Heb je interesse in dit verloren deel van onze geschiedenis, kijk dan voor meer informatie op de website:

WWW.PAGANMOONPATH.ORG •